

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 774. Hadriani Pap. Annus 3. Const. Copron. Imp. Annus 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

...um Epitaphium, ibidem alteratū memoria dignum, quod sic habet:

Candida funeris sui puer in marmore posita
Sed non est fletus qui tacet in tumulo,
Luceat infans qui nescit vincta Christo
Post matrem carā Tartara quos retinet
Hic vates demum mundo quia corpore vixit
Ad iocum gaudet catibus angelicus
Clarior hic meritis Petri Antistes honestis
Norma sacerdotum calamen excussum,
Mansueti, constanti, solerti prudens, modestus
Qui communit nō semper pulset vbi que bonis
Incijs pro spira Regumq; stemmate tangens
Nobilis alii quia notum vobis illis
Iste peregrina mactatus deo, vita
Sua quous anna exulat in iocum
Esi remque firmi patitur domi et frigora corpus
Sic vixit sibi spiritus autus erat
Sed repetenti gentile solam pia membra gessit
Presul Ecclēsia rexit ante Dei
Iste sacri domini condens amabiliter anlas
Dicitur propp; optime ceptissim;
Sublimi humilis mēditery dūe egeus
Occubuit p' asse nosse et exegens
Plantū huius unversum clamant in fletu dolorem
Vax patrie obit lex honorata deum
Oveuer ante Petre p' sibi bene in reges sacerdas
Forma pulcherrima o Pater eximie
Miserasti patriam iniquens consortia nostra
Nas tantum gemitus retinet ne gaudia celi
Expletū decem mortali in corpore iugis
Quatuor de sanctis vicesis formiter annis.

* Antiq. Inscr. in Append. pag. 167. no. 9.

* ANTIQ. TAB. P. TRVS

* CL. MANTIS

* Denis

VIII. CAROLVS REDIENS VICIT SAXONIA

IX.

HADRIANVS EXORNAT CONFESIONEM S. PETRI.

Quo autem attulit Carolus egregia munera sancto Petro Hadrianus Papa obtulit: in quorum memoriam hæc coniecta sunt epigrammata:

Calerum Dominum qui cum Patre condidit orbem
Dignus terri ac virgine natus homo
Vixit sacerdotum Regumque est stirpe creatus
Frandis huius mundi erat vtriusque geri
Triduo meo salvi Petre pastore regenda
Quis vix Hadriano crederet ille sua
Quis et Romanam legitur in vrbē sedeli
Pontificatum famuli qui placuere sibi
Quod Catalum apraxel cursum Rex
Suscepit dextra glarisi ante Petri
Pro cum vixit in triumpho hæc munera veregua
Obtulit Antistes congrua vix sibi.

Et quod scriptum fuisse ponitur in passio altaris his verbis:

Pastor vult Dei seruans sine crimine Petre
Quo prebet Christi pabula sancta gregi:
Tu Caroli clemens deuoti munera regis
Iste que qua capiens obtulit ille tibi.
Hildegarda pio cum quo regina fidelis
Alibus inquis mentis amore dedit.

Sed quid interest? Ita dum curat Christianissimus Princeps totius obsequio deditus Apostolorum, Deus ipse bellum difficillimum conficit, vt quæ sex mensium obsequio expugnari nullatenus potuerit ciuitas, inmissio in eius atque milites morbo, abique armis dedit Regi Carolo fecerit, quod idem auctor narrat his verbis:

Reuersus, cum suis exercitibus Ticinum ipse excellentissimum Francorum Rex, fortiterq; debellans et adhibens cunctis Paucis, dum tra Desuper omnes Longobardos, qui in eadem ciuitate erant, gessit et utque fouerit, et plures ex languoribus atque mortali acie vlade desegit: ita Dei nutu eandem ciuitatem, simulq; Desiderium Longobardorum Regem, atque consules quos eo erant, ipse excellentissimum Francorum Rex comprehendit, et sua potestate conuictum Regem Longobardorum subrogat: ipsos autem versus Desiderium Longobardorum Regem et suos conuictum in Franciam deportant, huculque dicitur, Carolo Magno in Italia hoc anno gelis apud Ansilinum.

De cuiusmodi præclara Caroli Magni victoria, qua primam ciuitatem Regiam ipsam Longobardorum, Ticinum occupauit, est mentio in duobus epitaphijs, quorum alterum Archidiaconi Ticinensis, Episcopi alterum, quibus exorribus factis, non nisi capta ciuitate a Carolo postliminio redendi facultas fuit, sic habet:

Me sibi p' aciem deditur nostrum alumnus
Antistes Petre Ticinensi gloriaplebs
Hic Petre et pastor patria deus inclutus auctor
Ecclēsia semper fuerat vernaculo alma,
Litteralis ex quo primus tempore sumpsi
Primum eram clerici primo Leuita deinde
Iam licet in dno magno tamen et dno surgenti
Isti post tra Deo populum stulabat in istum
Exiit am dno longe de seipite patrium
Sed me magna Desiderium gratia semper
Erat a multo venienti hinc inde perulo
Cui latus magna fuit virtus et gloria semper
Qui me tam misit am dno de morte rediit
Et patrie iterum me fecit clericus terris
Tempore quo Carolus Rex magno optimus istam
Terram et rexit grandi pietate benignus
Hic meo vinctus in saculo fata subant
Munus ista tenet requies miserabile corpus
Ipsius altissimi tumulus petri omnia secum
Inductum Regi potrans quocumque peribat
Corpore conuictus Petre mitissime Christe
Tu quoque me legu hic peccata venite
Atque vultis mei memores per sacula fratres. Ipsius autem Petri Ticinensis Episcopi cuius hic mentio fit, extat inter-

De filio autem Desiderij Regis qui Verone erat in præsidio, & de rebus gestis ipsius Caroli, in Francorum Annalibus ista leguntur: Aldagisus verus filius Desiderij Regis fulgē lapsus, mare intrauit atque Constantinopolim per exit. Gloriosi itaque domini Rex Francorum Caroli Italia subrogat, custodia Francorum in Papa relicta magno triumpho, Deo adiuuante, cum vxore sua, et reliquis Franciæ eius est in Franciam, perueniens, ad locum qui dicitur Ingulheim, misit quatuor scaras, hodie liquidas, in Saxoniā (rebellantes enim illi) qui in regem et regem eam Saxoniā, et auxiliante Domino, v. dno extiteram. Et cum præda magna absteruerunt reuertuntur ad propria. hæc tunc anni huius periodus tor victorijs celeberrimi, quo Romana Ecclesia in integrum per Carolum Magnum restituta de Longobardorum perdidit triumphauit.

Postquam verò ipse Carolus tantam victoriam Apostolorum principi acceptam ferenti eius Memoriam adijcisset, & omni religioso obsequij genere frequentasset, Hadrianus Papa cuncta præfens proximè contemplantur, vt debitas gratiarum actiones sancto Petro persolueret, ad eius Confessionem augustius exornandum adiecit animum, vt de tanta ab eo accepta victoriā quasi trophæa & columnas erigeret, ac statueret veluti romice triumphantem ipsi defensori & propagatori Romana Ecclesia sancto Petro, in ipsius ornatu Confessionis. Quisiam autem eiusmodi cultus fuerit, ab eodem auctore Anastasio accipit, apud quem ista leguntur. Hic (inquit) egregius sacerdas ab nemine amorem quo proferebatur eundem Apostolum, Confessionem beati Petri Apostoli totam intus ex auro parafino in lamina, diuersis historijs officiatu complet ornatu, ponderu trecentarum librarum, penes et in postem superiorum eiusdem sacra Confessionis auri mundissimi libras tredecim pari modo et in ipsius Apostoli Confessionu libraru inferiori libras vigintiquinq;. Apollum verò altari super eandem Confessionem atque dexteram, lenonij partem iuxta gradus quibus hæc etiam dicit Confessionis, addens in eiu argenti libras centum triginta sex, cuius tenentur, eius, historijs ex auro parafino libras decem et vltis mississim deaurat: simulq; et cantharus eadem dicit Ecclēsia Apostoli numero decem tenentur, addens in eiu argenti libras centum. Ante ianuas argenteas castros argenteas duodecim, penantes libras triginta sex. Simili modo et in turri castros argenteas duodecim penantes.

penantes

Sed & quod est, quod in alio decreto Leonis dicitur, concessas esse Carolo Magno inuicturas ab Hadriano, cum nec ipsum quidem nomen inuicturas, temporibus Caroli esset in vusu Legatis, & fructentur auctores nomen, qui Caroli temporibus aliquid scripserunt, si alibi ponit eorum aliquem inuenirent nomen inuicturas, vel vnum eius per anuli collationem (ut tradunt) & locum.

Verum & quod dicitur id a Leone factum in Concilio habito in Ecclesia Saluatoris: penes quem, ego, mentio, eiusmodi Concilium a Leone octauo dicto Pontifice factum, ut quid huiusmodi sit ab eo concilium Othoni.

Sed & repugnant his omnibus praxis & leges aliorum post Carolum Incessorem Imperatorem, ut quid dici possit fuisse ab Hadriano concilium eidem Carolo Magno de electione Romani Pontificis. Nam audi quae in electione Hadriani secundi Papae legantur: Cum Hadriano secundum ad Romanum Pontificatum ab Ecclesia Dei Generosa Dominus in fira, qui dicitur Adelphose, et abretur ad Lateranensem Ecclesiam, certum a sacra & procerum & plebis departam est. Quod audientes Mago Ludouici Imperator nobiles tales, et quatuor sacres, quod dum presentes essent, non fuerunt imitati, nos operata a se iura Praesule electionis inter se metuerunt. Qui accepta ratione, quod non causa contemptu Agelli, se fuisse tempore proposita omnia hoc fuerit in iudicio Legatos Principum in electione Romanorum Praesulem expellendi per huiusmodi sonum inuicturas, quoniam non expellendi inuicturas, sed ad salutandam electionem in suo fide humiliter a se ferunt.

At quomodo, rogo te, se nullam causam fouere cognoscere querebant, si pro eis uigebat adeo amplius privilegium a tanto Pontifice Regi tanto, Carolo Magno concessum? Nam si illud, uere datum fuisse, eos praeferri minime potuisset, vel ipsum Imperatorem Ludouicum, qui (ut eodem habere rogatus Hadriani secundus) aduersus filios Legatos praesentes indignatus est, Romanos uero laudauit: qui enim ibi leguntur, attende: sunt illi: Audire hoc Ludouici Imperator Christianissimus, nec imperatorem scribens epistolam, tantis Romanos, qui deorum tantum patre sentit officio Praesule collaudant. Sed & in edita se pro iuribus Romanorum Ecclesiae confirmantur constitutione, illa inter alia habet: Quando dicitur: uacatione huius sanctissimae Sedis Pontificis de hoc mundo migrasset: nullus ex Regibus nostrae aut Franciae, aut Langobardiae, aut de quibuslibet gentibus huius mundi potestatem constituitur licentiam habere contra Romanos, aut publicam, aut privatam uenturam, aut electionem faciendam, &c.

At quod dicitur eo modo datus ab Hadriano privilegium renuntiasse Imperatorem: quomodo quis renuntiam non exprimat, quia renuntiat? necessaria enim omnino eius est mentio. Quod de Imperatore dicitur, de Pontifice pariter dicendum est. Si quae privilegia concessa fuisse ab Hadriano, Carolo Magno, cur Hadriano secundum cum per octauum Occumenicum Synodum suspendendum curauit, ut nullus laicorum se immisceret penitus electionibus Episcoporum, non meminit constitutionis eiusmodi, nec reuocauit generatim saltem concessam eidem Carolo privilegia? Vel si rata firmaque ea consistere uoluit: cur non exprellit dum legem contrarium illi statuit? Sed quia re uera nulla erat facta constitutio, nulla de illis fieri potuit mentio. Omittimus recitare de his ad Lorianum & Ludouicum Imp. Leonis quarti decretum, & Henrici primi atque Othonis constitutiones de libera electione ex praescripto canonum facienda Romani Pontifici. Sed de his iam satis: pro quod non te ueritatis amantem Lectorem, tam omnino de impostura Sigeberti, de qua agimus, persuasum, re tam perspicue tor demonstrationibus patefacta. Adeo, ut non potum inueniri posse aliquem, nisi similem illi schismaticum vel haereticum, qui tanta, tanque dilucida, & omni ex parte constanti obtinuit ueritate.

His iam confutatis, redcamus ad captiuos Longobar-

dos, quos una cum Deliderio Rege Carolus Magnus secum duxit in Gallias. Fuit ex eis inter alios Pappus Diaconus Aquileiensis, qui Deliderio Regi erat a secretis. de quo haec memorata digni habet Leo Obliensis: Capitulum uero (ut diximus) Pappi uerbo, idem Rege Carolus pro sua presentia carum admodum & familiaris saltem Paulus esset, acensatum est ab inuictura apud Regem, quod ex assensu Desiderii, ab pareret inuictura. Quam inuictura compendiosum adduci ad se inuictura intererat an uera sint, quae de illo dicerentur. Tunc ille constituit se. Domini sui iustitiam agnoscere, & in eadem fide, quod uideret, presentem ratum omni. His auditis Rex, et a se confesso inuictura aut re manu abscondi. Sed contumaciter a se sententia, memor illi in signatam atque presentem, & si inquit, et manu abscondimus uoluitam elegit, autem, ut presentem operari poterimus! Atque ad proceres canonicos, quodnam de tali uero agendum esset peruenit abiacit. Illi eruditi et uelociter, inuictura aut ne uel aduersum Regem iterum scriberet. Et uel inuictura illi uel quandoque iterum reperire uel huiusmodi illi uero Rege Clementiam, ut operantur, ad uinum pietatem attendentes, susceperunt, ut illum apud Diomedem inuictura, quod uidebimus dicitur, exilio elegit, si quod saluum est.

Ubi cum aliquot annos exulauerit, huiusmodi quidem qui eo propter Diomedem obsequia praestabat, clam illum ex insula abiecit, cum eo pariter hanc ueniam petere. Quo uiso Archiepiscopus, qui filium praedicti Desiderii Adelphosum habebat uxorem, ualde ianu esse, quod in eadem ipsius inuictura, quod fuit, eorum, se non in palatio bene se detinuerunt. Quo tempore utramque palatium inuictura Praesule alterum quidem, quod beneuolentia, & quod saltem alterum confiteretur, idem Paulus uersum in uolentiam exonerant. Eiusdem etiam Adelphosum praesidem in huiusmodi Romanam, quam beneuolentia susceperat, plurima haec inde ex huiusmodi Ecclesiasticis addidit, ut uis, praesens ad hunc usque tempore inuictura adposita, in peris ipsam huiusmodi inuictura inuictura, ut, ad tempore a prius inuictura Imperatori alioque sed & uenies a se ferre aut alia compati lectu uel inuictura inuictura.

Disiuncto autem a huiusmodi, mox ad hoc monasterium Cadenese (ut supra et inuictura) praesens saltem, inuictura inuictura postea uixit annos, rogatus quomodo ab abbate ad fratrum, expulsi autem regala sancti Benedicti per uelociter edidit: ubi uultus de ueteri monasterio huiusmodi inuictura necessitate inserit, nonnulla etiam alia scripta elegantia huiusmodi inuictura, atque inter alia huiusmodi quod, rescriptos & huiusmodi de singulis beati Benedicti non a uelociter scripserunt compoint.

Ad hanc praesens Carolus Rex, qui enim exilio relegaret, comperto quod huiusmodi inuictura inuictura effectum esset, multum illi gratulatus, assables satis & inuictura epistolae uersum inuictura, ex quibus aliquid inuictura placuit. At cum post aliquos uersum, suam inuictura inuictura.

Hinc celer egredens facili meae libertate uolatu. Per silua, colles, ualles, quomodo praesens inuictura. Alma dros cari Benedicti te laetare uide. Et nam certa quae se uenies inuictura illuc. Ille alii huiusmodi inuictura huiusmodi ab inuictura. Latu uenies, cultu Christi simul omnibus uenies. Pax pia, uenies humilia uenies & concordia fratrum. Dixi patri & seque uenies a salute, uenies. Calla meo Pauli gaudente amplius uenies, Dixit multum uenies. Saluo, uenies optime Saluo, &c.

Cum ille similitur uersum uenies, & praesens inuictura & salutem inuictura & fratrum gratia referre maxima inuictura. huiusmodi Leo, qui addit eundem Paulum illuc consensu illic in monasterio, & longuam aetate in Domino quiescente. At Trithemius, cum dem iustis Caroli Magno inuictura huiusmodi & lectiones per totum annum singulis festiuitatibus. Sanctorum congruere. Sane quidem in ueniesulo tam rudi, ipse claruit inter primos.

Leo offi... PAVLUS... DIACO... NY CA... PTIVS... DIACON... III RE... GII XIV... DIOSIL

XIX

PAVL... DIACO... NI LYCO... BRATIO... NES.

XX.

AD P... LYBI DIA... CONVM... ERISTO... LA CA... ROLINA... ONI FRA... OMEN... TVBL.

